

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21060

гр. София, 18.06.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
закрито заседание на 18.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

като разгледа дело номер **11712** по описа за **2023** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК.

Образувано е по искане на „ГАЛЕВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район О. К., [улица] за изменение на решение № 14617 от 28.04.2025 г. постановено по адм.дело № 11712/2023 г. на АССГ, в частта му за разносните.

Твърди се, че решението е неправилно, в частта за разносните, тъй като присъденото в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение е следвало да се намали с оглед направено от негова страна възражение за прекомерност, както и с оглед Решение от 25.01.2024 г. по делото на С-438/2022 г. на СЕС. С оглед на изложеното моли съда да постанови съдебен акт, с който да измени решението на съда, в частта за разносните.

Препис от молбата, в която е обективизирано искането по реда на чл. 248 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК е надлежно изпратена на ответната страна, която не е взела становище по същата.

Административен съд София-град, като се запозна с доводите на страните намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Искането за изменение на съдебното решение в частта за разносните е предявено в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК от страна в производството, представила списък на разносните по чл. 80 ГПК, поради което същото е процесуално допустимо.

Разгледано по същество е неоснователно.

С решение № 14617 от 28.04.2025 г. постановено по адм.дело № 11712/2023 г. г. на АССГ г. съдът е отхвърлил жалбата на „ГАЛЕВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221722000651-091-001/03.05.2023 г., издаден от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и А. Г. Ч., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1513/23.10.2023 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП - [населено място], с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в резултат на доначислен данък в размер на 61 542,58 лв. и е отказан данъчен кредит в размер на 84 841,60 лв. и лихви за забава в

размер па 22 631,40 лв..

Съобразно изхода на делото и с оглед заявената от ответната страна претенция за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, съдът на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК е осъдил жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 11 410.62 лева, съгласно чл. 8, ал. 1 във от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В рамките на настоящото производство съдът не намира основание за изменение на решението в частта му за разноските, като препраща към мотивите, изложени в съдебното решение.

Съгласно чл. 161, ал.1 ДОПК на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част на жалбата. На ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Според ал. 2 на чл.161 ДОПК, при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по- малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Действително, в т. 54 от Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22, е прието, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, че съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“. Изводът, който налага така приетото от СЕС решение е, че съдът не е длъжен да съобрази забраната в чл. 78, ал. 5 ГПК и в чл. 161, ал. 2 ДОПК да присъжда по-малко от минималния размер на адвокатските възнаграждения. Според т. 2 от диспозитива на Решението на СЕС от 23 ноември 2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 чл. 101, пар. 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, пар. 3 ДЕС и с Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 г. относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободата на предоставяне на услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда адвокатско възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В същия смисъл са и мотивите на постановеното от Конституционния съд на Република България Решение № 10/29.09.2016 г. по конст. д. № 3/2016 г., обн. ДВ, бр. 79/7 октомври 2016 г., с което е отхвърлено искането на омбудсмана за установяване на противоконституционност на чл. 78, ал. 8 ГПК, обн., ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г. и на чл. 161, ал. 1, изр. три ДОПК, обн., ДВ, бр. 105 от 29.12.2005 г. Във връзка със законодателното решение да се присъжда юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното адвокатско възнаграждение Конституционният съд приема, че макар и несвършено, то може да се възприеме като обществено оправдано и необходимо пред перспективата да няма изобщо такова. Изводът, който се налага, е че доколкото юрисконсултът се намира в трудови (служебни) правоотношения с представлявания, респ. учреждението, където е административният орган, той не договаря възнаграждението си за процесуалното представителство по конкретното дело на пазарен принцип. Необходима е регламентация на начина за определяне на неговото възнаграждение, както е приел и Конституционният съд, и наличието на такава не би могла да ограничава конкуренцията. Поради това не следва от Решението на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 абсолютната неприложимост на наредбата, определяща минималните адвокатски възнаграждения

с оглед материалния интерес, при присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В конкретния случай, в пледоарията по съществото на спора жалбоподателят, чрез процесуалния си представител претендира разноски, съгласно списък и наред с това е направил възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

В процесния казус, съдът е присъдил на основание чл.161 ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 11 410.62 лева, който е минималния размер, предвиден в чл. 8, ал.1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г./.

Същевременно законодателят е заложил императивното изискване за процесуална активност на страната по делото респ. липсата на такава за да се претендира намаляване на размера на адвокатското/юрисконсултско възнаграждение, дължимо като разноски.

В настоящия случай делото е с фактическа и правна сложност. Същото е с материален интерес в размер на общо 169015.58 лева. Касае се за установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в резултат на доначислен данък по чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС във вр с чл. 25, ал.2 от ЗДДС за извършени доставки при условията на чл. 53, ал.1 от ЗДДС и чл. 46, ал.1 от ППЗДС, доначислен данък по чл.86, ал.1 от ЗДДС във вр. с чл. 84 от ЗДДС, отказан данъчен кредит по 36 броя фактури и установени лихви за забава. Проведените са 4 броя открити съдебни заседания, на всяко от които е присъствал процесуален представител на ответника.

При това положение и с оглед вида и количеството на извършената дейност от процесуалния представител на ответника и с оглед действителна фактическа и правна сложност на спора, съдът намира, че не са налице условията намаляване на присъденото в полза на последния в минимален размер по Наредба №1/2004 г. възнаграждение, включително и с оглед Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22.

Предвид изложеното не са налице основания за изменение на постановеното по делото решение, в частта за разноските, поради което искането следва да се отхвърли, като неоснователно.

Мотивиран от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на „ГАЛЕВ" ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район О. К., [улица] за изменение на решение № 14617 от 28.04.2025 г. постановено по адм.дело № 11712/2023 г. на АССГ, в частта му за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването.

СЪД

ИЯ: